

Γιώργος Ν. Μανιώτης

Η ΤΡΙΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΛΙΤΟΤΗΤΑΣ

(4 Θεατρικά έργα)

ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ

(Αστreyos ζητάyος σε θάyια κατάyταση. Μπyαίνει μέyσα στην άyεια ακρινή σέyνοντας με χίλεις δυο δυοσκολεις ένα τεράyτιο, ξέρο, μαyημένο Χριστουγεννιάτικο δένδρο. Φυσά ξεφυσά, σέyνει το δέντρο και το αφήνει αποκαμυyμένος στο κέντρο της ακρινήs)! Πετάyσανε οι γιορτές... κι ενώ φέτος δεν στολίσα ένα δένδρο! (Γυρίζει γύρω του και το περιεργάζεται). Ενώ όμως δεν το βάζω κάτω! Τι κι αν πετάyσανε οι γιορτές... ενώ όπως κάθε χρόνο θα στολίσω το δένδρο μου, έτσι κι αλλιώς! Θα το στήσω εδώ στην μέση του δρόμου κι ύστερα θα κάτω από κάτω και θα ονειρευτώ! Βιάyτω κανέναν; Κανέναν δεν βιάyτω! Το 'χω σε κακό να μην στολίσω το δένδρο μου! Η χρονιά θα μου πεί άοκημα... (Τρίβει τα χέyια του για να ξεyταθεί)! Πολύ βαρύς φέτος ο χειμώνας! Κάνει κρύο! Πολύ κρύο... Σε λίγο θα χιονίσει. Δεν πρέπει να μένω ακίνητος και να χάσω. Όλη την ώρα πρέπει να κινούμαι! (Πηγαίνοέyρχεται)! Πάνω κάτω! Μήτρος πίσω! Πρέπει να κινούμαι! Να ασχολούμαι με κάτι... Πάνω κάτω πρέπει να κινούμαι, γιατί αλλιώς υπάyχει κίνδυνος, υπάyχει μέγας κίνδυνος, τα παιδάκια που ζυπνάνε το πρώι να πάνε σχολείο, να με βρύνε παγωμένο! Μέσα στις γιορτές με το φοφόκρυο που έκανε βρήκανε παγωμένους πολλούς

του είδους μου... Κι αυτό όσο να 'ναι γέμισε την καρδιά μου με θλίψη! Και με φόβισε λίγο, δεν μπορώ να μην το πω. Μα όσο βλέπω τούτο το θηρίο με πιάνουν τα γέλια. Πού το χώρεσε ο πούστης μέσα στο σαλόνι του τούτον τον γίγαντα; Θα 'χε πολύ ψηλοτάβανο σπίτι... Άντε πρέπει να φέρω και τα στολίδια... Τα πόδια μου παγώσανε ήδη, πρέπει να κουνηθώ! Όλη μέρα γύριζα ψάχνοντας να βρω τα στολίδια μου! Άνω κάτω έφερα τους κάδους σε οκάκερη την πόλη. Και βρήκα θησαυρούς, δεν μπορώ να πω.

(Βγαίνει έξω. Η φωνή του ακούγεται από έξω)

Πω-πω... Τι έβαλα σε αυτή την σακούλα; Γαμώτο... Πολύ βαριά αυτή η σακούλα! Πολύ βαριά... (Μπταίνει σέροντας μια μεγάλη μύρη, πλαστική σακούλα) Τι πήγα και μάζεψα ο μαλάκας; Τα σιδερικά όλης της πόλης πήγα και μάζεψα... *(Σέρνει την σακούλα και την ακουμπά πάνω στο δένδρο)* Μου κόπηκε η ανόσολι Ουφ... Τι στο διάολο πήγα κι έβαλα σ' αυτήν την σακούλα... Με τρώει η περιέργεια! Δεν θυμάμαι. Τρέμουν τα πόδια μου από την εξάντληση. Με τρώει η περιέργεια, θα ανοίξω να δω. *(Ανοίγει και κοιτά)* Μνησθητί μου κύριε... Ψησιτέρεσι! Μια σακούλα γεμάτη ψησιτέρεσι! Δεν καταλαβαίνω τίποτα! Τι έπαθε ο κόσμος και πετάει τις ψησιτέρες του στα σκουπίδια; Μάλλον δεν του 'μεινε τίποτα να ψήσει! Πολύ θλιβερό! Τι να κάνει ο κορμάκης; Να κόψει και να ψήσει τα δάκτυλά του; Πολύ θλιβερό! Καλά κάνει και τις πετάει... Δεν θέλει να του θυμίζουν ευτυχισμένες στιγμές! Κρατάει τις κατασρόδες και τα τηγάνια του... Έχει και τους φούρνους στις ηλεκτρικές κουζίνες... Οι ψησιτέρες περριτεύουν... Ξεχνιέμαι και ο παγετός τούτης της νύχτας θα με ξεκάνει! Πρέπει να κινηθώ οπωσδήποτε... Εκτός από τα πόδια μου, άρχισαν να παγώνουν και τα χέρια μου. Πρέπει να βρω το κουράγιο και να βγω έξω για να φέρω

και τις άλλες σακούλες με τα στολίδια μου. *(Βγαίνει. Η φωνή του ακούγεται από έξω)* Ευτυχώς, τούτη η σακούλα είναι πιο ελαφριά και δεν κάνει τόσο θόρυβο... *(Μπταίνει σέροντας μια άλλη μύρη σακούλα)* Πολύ ελαφριά! Πολύ ελαφριά σε σχέση με την άλλη. Τι στο διάβολο πήγα και μάζεψα; Με πιάει πάλι η περιέργεια, αν δεν ανοίξω να δω, θα σκάσω! *(Ανοίγει την σακούλα και κοιτά)* Μπα, παιγνίδια! Χιλιάδες παιγνίδια! Σπασμένα παιγνίδια! Τσαλαττημένα παιγνίδια... Τι πάθανε τα παιδάκια και σπάνε τα παιγνίδια; Μήπως δεν τα σπάνε τα παιδάκια αλλά οι γονείς τους για να μην απασχολούνται και να κάθονται να διαβάζουν; Ναι, αλλά γιατί πάνε και τους τα αγοράζουν; Όχι, όχι, δεν τα σπάνε οι γονείς. Τα παιδιά τα χαλάνει! Τα βαριούνται και τα χαλάνει!

Έτσι κάνανε και τα παιδιά μου όταν ήταν μικρά! Αλλά τούτα δω σήμερα βαριούνται πολύ γρήγορα! Αυτά όλα που βρίσκονται μέσα σ' αυτή την μύρη σακούλα είναι καινούργια παιγνίδια... Είναι τα δώρα που τους κάνανε οι γονείς τους τις τελευταίες γιορτές. Όχι, όχι, σήμερα τα παιδάκια βαριούνται! Πολύ γρήγορα βαριούνται! Μόλις ανοίγουν το πακέτο πιάνουν το δώρο και το πετάνε κάτω... και το σπάνε, και το τσαλαπατάνε με τρελή χαρά... Ποιος ξέρει τι έχουν το μυαλό τους; Μπορεί η καταστροφή να είναι κι αυτή ένα τρελό παιγνίδι... Πρέπει να κάνω σημειωτόν! *(Αρχίζει να κάνει σημειωτόν)* Νιώθω το αίμα να παγώνει στις φλέβες μου! Πρέπει να κουνηθώ, να βγω έξω και να φέρω και τις άλλες σακούλες. Δεν πρέπει ο παγετός τούτης της νύχτας να με ξεκάνει. Σε λίγο θα αρχίσει μια καινούργια άνοιξη. Θέλω να ξαναζήσω... μια άνοιξη ακόμα... *(Βγαίνει έξω. Φωνή από έξω)* Ευτυχώς... δυο σακούλες έμειναν ακόμα! Θα πάρω την ελαφρότερη...

Δεν αντέχουν οι δυνάμεις μου... (Μπαίνει σέρνοντας μια άλλη μαύρη σακούλα) Πολύ ελαφριδί Τι στο διάολο να ΄χει μέσα; Δεν θυμάμαι... (Την ανοίγει και κοιτά) Ρούχα! Παλιά Ρούχα... που τα ΄χαν πετάξει στα σκουπίδια! Αυτήν θα την αδειάσω μήπως βρω κάνα παλιό να με ζεστάνει λίγο! (Την γυρίζει και την αδειάζει. Η σκηνή πλημμυρίζει παλιά τσαλακωμένα ρούχα) Βαρέθηκαν να τα πλένε στην εκκλησία και τα πετάξανε στα σκουπίδια. (Ψάχνει τα ρούχα) Μπα, όλο καλοκαιρινά και νυχτικιές! Τίποτα χειμωνιάτικο! Ρε συ αυτά μου φαίνονται σχεδόν καινούργια! Τι στο διάβολο τους έπιανε και τα πετάξανε; Τις ντουλάπες τους θέλανε να αδειάσουν; Κατάλαβα... είναι ρούχα πεθαμένων που θέλανε να ξεφορτωθούν! Ρούχα αγαπημένων συγγενών και φίλων που μάλλον θα αρρώστησαν και πέθαναν... Γι' αυτό τα πετάξανε στα σκουπίδια. (Κάτι βρίζει)

Αυτό εδώ, τι είναι; Με παλιό μοιάζει! Είναι ένα γυναικείο παλιό! (Το πιάνει στα χέρια του και το περιεργάζεται) Τι περάζει που είναι γυναικείο; Χοντρό μου φαίνεται, μάλλον είναι... (Προσπαθεί να το φορέσει) Μπα, δεν μου χωράει! Με τόσα που φοράω πού να χωρέσει! Θα το πίζω στους ώμους μου! Κάτι θα βοηθήσει... (Το ρίχνει στους ώμους του) Κάτι μου θυμίζει! Τα κουμπιά, το ύφασμα, κάτι μου θυμίζουν... (Το πιάνει, το μυρίζει, το χαιδεύει) Αυτή η μυρουδιά κάτι μου θυμίζει... Είναι μυρουδιά της ντουλάπας μαζί! Ναι... σίγουρα είναι το παλιό της γυναικας μου! Το μοναδικό παλιό που έραψε σε όλη της την ζωή! Εμείς δεν αγοράζαμε έτοιμα πράγματα κάθε λίγο και λιγάκι... Μας άρεσε να ραβόμαστε... Λίγα και καλά! Λίγα και καλά! Τα καλύτερα υφάσματα, στις καλύτερες μοδίστρες και στους πιο ικανούς ράφτες! Κάθε δέκα χρόνια ράβαμε... τότε ένα κοστούμι... τότε ένα φόρεμα κι ύστερα τα κρατούσαμε στην

ντουλάπα... Αυτά ήταν τα καλά μας... που τα φορούσαμε στις γιορτές και τις διάφορες επισκέψεις που πήγαίναμε. Αυτό ήταν το μοναδικό της παλιό... Όταν αρρώστησε κι έπεσε στο κρεβάτι δεν το ξαναφόρεσε... Μετά από έξι μήνες στα νοσοκομεία δεν άντεξε κι έφυγε... Σαν να το ΄ξερε... έφυγε πριν δει την κατάντια μας... Έφυγε πριν αρχίσει η κρήνη που μας ξερίζωσε, που μας άρπαξε από το σβέρκο και μας πείραξε έξω κάτω στον δρόμο. Έφυγε με την ιδέα ότι όλα θα πήγαιναν μια χαρά. Σ' αυτό η καλή μου γυναίκα στάθηκε τυχερή...

Δεν έζησε να δει τους κόπους μιας ζωής να γίνονται στάχτη και μπουρμπτερι

και να τα αρπάζει, να τα παίρνει όλα η εφορία. Το στήρι, τα ρούχα, τα έπιπλα, ό,τι είχαμε κατορθώσει να φτιάξουμε με χίλους δυο κόπους και θυσίες, μια ολόκληρη ζωή... πενήντα χρόνια τώρα... Με πιάνει η συγκίνηση, αλλά δεν τρέπτε, δεν βοηθάει σε τίποτα. Από την αρχή μας είχαμε ξεγραμμένους! Ευτυχώς που προλάβαμε να διώξουμε τα παιδιά! Τα μορφώσαμε, τα μεγαλώσαμε και όταν σταθήκανε στα πόδια τους τα βάλαμε στο αεροπλάνο και τα διώξαμε από τον καταραμένο τόπο τόπο. Τα στείλαμε σε μέρη όπου ο κόπος και ο μόχθος των ανθρώπων πιάνουν τόποι! Και τώρα ζουν και πορεύονται καλά! Και μας τηλεφωνούν και μας γράφουν και μας στέλνουν φωτογραφίες... Και θέλουν να έρθουν να μας δουν και να φέρουν να μας γνωρίσουν τα εγγονάκια μας... Να 'ρθουν να δουν, τι; Να 'ρθουν να δουν από τι γλυτώσαμε; Δεν τους έγγραφα για τον θάνατο της μάνας τους. Και όσο για μένα... το τελευταίο χρόνο... τρέπτε να έχουν χάσει τα ίχνη μου.

Ενώ αραιά και που περνάω από το στήρι μας και ψάχνω το γραμματοκιβώτιο. Εξασκαλοθούν να γράφουν και να

στένουν γραμμата αβέρτα. Εγώ τα παίρνω, αλλά δεν ανοίγω να τα διαβάσω. Δεν έχει νόημα... Καλύτερα να μείνουν με την ιδέα ότι άνοιξε η γη και μας κατέπιε. Τελικά με βοήθησε το παλιό της, ζεστάθηκε το κοκαλάκι μου, νιώθω καλύτερα! Περίεργο... ενώ θυμάμαι ότι όλα τα πράγματα της τα είχε δώσει στην εκκλησία! Αυτό το παλιό πώς βρέθηκε στα σκουπίδια; Πάω έξω να φέρω την τελευταία σακούλα με τα σεβρίσια, τα πιάτα και τα ποτήρια... Θα γίνει γλέντι!

(Βγαίνει έξω. Ακούγεται η φωνή του)

Πολύ βαριά, σακούλα! Θα μου φύγει η μέση... *(Μπαίνει σέροντας μια μαύρη σακούλα)* Τι στο διάβολο... τόσο βαριά είναι τα πιατικά και τα σεβρίσια! Ουφ, μου 'φυγε ο πύτος! *(Αφήνει την τελευταία σακούλα πλάι στο δένδρο)* Τέρμα τα στολιδιά! Δεν έχει άλλα στολιδιά! Θα περιστέψουμε κιόλας, δεν θα χωρέσουνε όλα πάνω στο δένδρο! *(Ψάχνει την σακούλα που έφερε τελευταία)* Για να δούμε τι έχουμε εδώ; *(Βάζει το χέρι του στα τυφλά μέσα στην σακούλα και βγάζει ένα πιάτο)* Ένα πιάτο από πορσελάνη με τριανταφυδάκια! Μμμμμ ωραίο πιάτο, ρανιαμένο, άχρηστο! *(Το ξαναπετάει στην σακούλα. Βάζει το χέρι του και βγάζει ένα ποτήρι)* Και αυτό το ποτήρι ωραίο μου φαίνεται, κολονάτσι! Αυτό μου φαίνεται καινούργιο, γιατί το πετάξανε άραγε; Ποιος να ξέρει; *(Το ξαναπετάει στην σακούλα. Με το χέρι του τραβάει κάτι άλλο)* Πιρούνια και κουτάλια! Πολλά πιρούνια και κουτάλια! Λερωμένα και στραβωμένα. Άχρηστα! Καθημερινά κοινά πιρούνια και κουτάλια, τίποτα το σπουδαίο, κάποτε όμως πολύ Χρήσιμα, σχεδόν απαραίτητα... *(Τα πετάει στην σακούλα. Βάζει το χέρι του και τραβάει κάτι άλλο)* Μπα, φωτογραφίες! Τι θέλουν εδώ μέσα οι φωτογραφίες; Φωτογραφίες από γλέντια και γιορτές, από βαφτίσια και

γάμους... Γιατί τις μάζεψα; Γιατί τις έβαλα με τα πιατικά και τα μαχαιροπήρουνα; Μπα σε καλό μου, έχω αρχίσει και δεν θυμάμαι! Τι θέλουν οι φωτογραφίες σε αυτήν την σακούλα; Δεν λέω, το γλέντησαμε κι εμείς... Στα σπύρια μας τις γιορτές καλούσαμε φίλους και τρώγαμε και τίνγαμε και χορεύαμε μέχρι το πρωί...

«-Έλα βρε, Χαραλάμπη να σε παντρέψουμε, να φάμε και να πιούμε και να χορέψουμε!

-Δεν την θέλω!

-Θα την πάρεις!

-Άλλα λόγια, λέτε βρε παιδιά...»

(Αποκτά ένα περίεργο κέφι. Αρχίζει άλλο τραγούδι)

«Η μάνα μου με δέρνει
καλέ μου και πονύ
με δέρνει, με σκοτώνει
γιατί σε αγαπώ...»

(Δεν θυμάται. Αρχίζει άλλο τραγούδι που προσπαθεί κιόλας να το χορέψει)

«Το γιασεμάκι που φοράς
εγώ στο 'χω ραμμένο
με πόνους και με βάσανα
στο έχω κεντημένο...».

(Με συγκίνηση... όχι και τόσο εμφανή)

Σε βαφτίσια, σε γάμους, σε αυλές... Πού και πού σε πανηγύρια, κάποιες φορές σε κάποιες εκδρομές... Δεν ξανοιχτήκαμε πολύ σε κοσμικά κέντρα, σε μπουζούκια και τέτοια... Νοικοκυρεμένα πράγματα! Νοικοκυρεμένα και οικονομικά.

Με συγγενείς και ανθρώπους δικούς μας. Αναπημένους φίλους και ανθρώπους δικούς μας! Δεν ξανοιχθήκαμε σε άσκοπες σπατάλες. Μαζεμένα, νοικοκυρεμένα πράγματα, οικονομικά! Πότε στο ένα σπίτι, πότε στο άλλο!

Η γυναίκα μου όμως πάντα είχε μια μελαγχολία... Το πρωί που ξυπνούσαμε... με έβαζε κάτω και με κτυπούσε αδύτητα:

«Τι έγινε πάλι; Τι μούτρα είναι αυτά; Δεν πέρασες καλά; Έκανα τίποτα ενώ;»

«Εσύ πάντα κάνεις!» με κάρφωσε κι έτρεχε στην κουζίνα να φέρει καφέ...

«Τι είναι αυτά που λες;» ύψωνα την φωνή μου ενώ.

«Αχ, βρε, Χριστόφορε,» μου έλεγε καθώς έφερνε το πιάτο με τα κουλουράκια «είσαι πολύ έξω καρδιά, τίποτα δεν καταλαβαίνεις τίια».

«Τι να καταλάβω;» την κοιτούσα με απορία ενώ...

«Είσαι πολύ έξω καρδιά! Πώς να στο πω, βρε Χριστόφορε, γλεντάς με την ψυχή σου!»

«Και πώς να γλεντήσω, κλαίγοντας και βαρυκαμώνοντας;»

«Δεν καταλαβαίνεις ότι δεν είναι και τόσο εύκολο!»

«Τι δεν είναι και τόσο εύκολο;»

«Όλο αυτό που ζούμε!» άρχισε να ανάβει αυτή...

«Είπα ενώ το αντιθέτο;» άρχισα να φωνάζω ενώ...

«Όλη μέρα στην δουλειά! Φόροι! Δάνεια για το σπίτι και το μαγαζί! Έξοδα για τα παιδιά! Μας έχει βγει η πίστη! Τι θες να κάνω δηλαδή; Δυο τρεις φορές το χρόνο είναι που το γλεντάμε λιγάκι, να τα βάψω μαύρα;»

«Δεν λέω αυτό...»

«Και τι λες;»

«Δεν καταλαβαίνεις ότι όλα κρέμονται από μια κλωστή;»

«Ποια κλωστή;»

«Ναι, λέω, αν τύχει και αρρωστήσουμε, βρε, παιδί μου, δεν θα πιναχτούνε όλα στον αέρα;»

«Αφού έχουμε βιβλιάρια υγείας!»

«Υπάρχουν και μερικές αρρώστιες που δεν παίρνουν γιατροιά και τα ρίχνουν όλα κάτω...»

«Πολύ μαύρα τα βλέπεις. Τα πράγματα χρειάζονται και λίγη τύχη!»

«Ούτε τον θεό εμπιστεύομαι, ούτε τους ανθρώπους!»

«Τους ανθρώπους γιατί;»

«Αν αυτοί που μας κυβερνάνε ξυπνήσουν ένα πρωί και πούνε αυτοί δεν μας Χρειάζονται, είναι βάρος, πρέπει να λειψουν! Τι γίνεται τότε;»

«Θα έχουν τρελαθεί!»

«Κι εμείς; Τι θα απογίνουμε εμείς;»

«Όπου όλοι κι εμείς! Δεν γίνονται έτσι τα πράγματα...»

«Θα καταλάβουμε τίποτα... πριν ξεσπάσει το κακό; Θα βρούμε τρόπο να υπερασπιστούμε τους κόπους, τις θυσίες, τι προσπαθείς μας και την οικογένειά μας, την ζωή μας; Ή θα πάμε σαν το σκυλί στ' αμπέλι;»

Τελικά... η γυναίκα μου είχε δικιο πέρα ως πέρα... Αλλά τότε βρισκόμασταν στην μέση της ζωής μας... κι ενώ δεν μπορούσα να καταλάβω τους φόβους της... Ήμουνα τόσο καλά κουρδισμένος και ευκαλόπιστος, που συνέχισα την

ζωή μου σχεδόν στα τυφλά! Και ιδού τα αποτελέσματα... Όλα τρέχανε τόσο γρήγορα... Δεν μπορούσα να κάτσω και να οκεφτώ καλλίτερα... Έπρεπε να έχω τα μάτια μου τέσσερα, δεν μπορούσα να καθυστερήσω και να οκεφτώ καλλίτερα. Στο σημείο αυτό νομίζω ότι πρέπει να κουνηθώ λιγάκι... Στο σημείο αυτό νομίζω ότι πρέπει να στήσω όρθιο τούτο το δένδρο και να το στολίσω! Η νύχτα προχωράει... και το κρύο γίνεται πιο δυνατό, σε λίνιο από ό,τι φαίνεται θα χιονίσει. Πρέπει οπωσδήποτε να κουνηθώ, μην με προλάβει ο χιονιάς και με πάρει μαζί του...

(Γυρίζει γύρω από το δένδρο. Δεν ξέρει από πού μπορεί να το πιάσει για να το στήσει όρθιο)

Μωπέ τι θηρίο είναι αυτό! Τι είχε στο μυαλό του ο μαλάκας και πήγε και πήρε τόσο μεγάλο δένδρο! Δεν μπορεί, αυτός πρέπει να μένει σε μέγαρο... Αυτό το δένδρο δεν χωράει σε κανονικό σπίτι! Και πώς το έστησε μέσα στο σαλόνι του; Θα έβαλε τους υπηρετές τους να το στήσουν και να το στολίσουν. Πρέπει να είχε πολλούς υπηρετές ο μαλάκας, δεν γίνεται αλλιώς... Από πού να το πιάσω και πώς να το στηρίξω; *(Το πιάνει κάπου από την μέση και προσπαθεί να το στηρίξει)* Δεν γίνεται, θα πιάσω κακί! Θα μου φύγει κανένας σπόνδυλος... Αυτό δεν είναι δένδρο, φάλανα είναι! Θέλει συνεργείο για να το στήσεις όρθιο. *(Το αφήνει κάτω και απομακρύνεται)* Βρήκα κι εγώ... το δένδρο που ονειρευόμουν να στήσω στην αυλή μου, αλλά δεν μπορού να το κουμαντάρω. Στην αυλή σίγουρα θα χωρούσε. Αν ήταν να το βάδουμε στο σπίτι μας θα έπρεπε να το πρionίσουμε... Το σπίτι μας ήταν πολύ χαμηλοτάβανο, δεν θα χωρούσε αυτό το θηρίο... Ας προσπαθήσω, λίνιο ακόμα...

(Το πιάνει από τα κλαδιά και προσπαθεί να το στηρίξει)

Όπα, όπα, λίνιο ακόμα! Θα το στήσω, το πούστικο, πού θα πιάει, θα το στήσω! Τόσα πράγματα νόμιζα ακατόρθωτα στην ζωή μου κι όμως τα κατόρθωσα, πρόλαβα δηλαδή και τα έξησα! Υπομονή και προσήλωση στον στόχο χρειάζεται... Και καλή διάθεση... Κι όλα αυτά που είχες ονειρευτεί κι είχες βάσει στο μυαλό, σου έρχονται ένα ένα, σιγά σιγά, στο πιάτσι! Ούτε κι εγώ το πίστευα τόσα πράγματα θα κατόρθωνα μέσα στην ζωή μου! Στρώξε από δω, στρώξε από κει, είχα καταφέρει πολλά... Είχα καταφέρει πάρα πολλά... Βοήθησε βέβαια και η τύχη! Δεν μας τύχανε και τίποτα αρρώστιες να μας νονατίσουν... Και έτσι το τράβηξα, ως το τέλος και βγήκα νικητής! Όχι ακριβώς... ως το τέλος! Λιγάκι πριν το τέλος... Την σύνταξη μου δηλαδή δεν πρόλαβα να την πάρω.

(Αφήνει το δένδρο να του πέσει)

Δεν νομίζω ότι αυτό το δένδρο θα κατορθώσω να το υψώσω! Τα θέλει όμως και μένα ο κύλιος μου! Δεν μπορούσα να βρω πιο μικρό; Ήθελα όμως το μεγάλο! Αυτό μου κτύπησε στο μάτι. Ήθελα να στολίσω το ίδιο δένδρο με αυτόν που τα είχε όλα... Το ίδιο δένδρο εγώ που δεν είχα τίποτα! Γιατί δηλαδή αυτός κι όχι εγώ; Να γιατί... Γιατί αυτός έχει ολόκληρο στρατό πίσω του να τον βοηθάει, ενώ εγώ είμαι μονάχος μου στην μέση του δρόμου και δεν ξέρω αν θα με βρει το πρωί... Κι όμως εγώ πήγα και το κουβάλησα αυτό το θωρηκτό! Δεν προτίμησα κάποιο μικρότερο *(Αρπάξει το δένδρο αποφασιστικά)* Τελευταία προσπάθεια... Πού θα μου πιάει, θα το στήσω το κωλόδενδρο! Δεν θα το αφήσω να νικήσει *(Καθώς προσπαθεί να το στήσει)* Πού θα πιάει, εγώ θα το κρατήσω όρθιο κι ύστερα θα το στολίσω! Τι στο διάλο... τόσα κατόρθωσα στην ζωή μου. Πίστευα εγώ

ότι θα αποκτήσω δικό μου σπίτι; Όχι, δεν το πιστευαί Κι όμως απέκτησα μεγάλο σπίτι! Με τρεις κρεβατοκάμαρες! Μια για μας κι ένα δωμάτιο για το κάθε παιδί! (Προσπαθεί να στερλώσει το δένδρο) Πίστευα εγώ ότι θα σπουδάσω τα παιδιά μου; Κι όμως τα σπούδασα... και μετά τα έδιωξα νωρίς, να πάνε στο εξωτερικό να κάνουν την τύχη τους! Η γυναίκα μου επέμενε ν' αυτοί Δέκα Χρόνια πριν ξεσπάσει το κακό... τα κατάλαβε όλοι! Αυτή η γυναίκα ήταν μέντιουμ τελικά... Έτσι εξασφαλίσαμε τα παιδιά μας... και τώρα έχουμε ήσυχη την συνειδησή μας. (Προσπαθεί να στερλώσει το δένδρο)

Πίστευα εγώ ότι θα αποκτήσω αυτοκίνητο; Κι όμως απέκτησα! Μεταχειρισμένο βέβαια, μεταχειρισμένο αλλά την δουλειά του την έκανε για χαρά. Τι με ένοιαζε εμένα που ήταν μεταχειρισμένο; Με γλύτωνε από το κρύο και την βροχή; Μια χαρά με γλύτωνει! (Προσπαθεί να στηρίξει το δένδρο και φαίνεται ότι τα καταφέρνει) Πίστευα εγώ ότι όταν ξεκινούσα στην ζωή μου θα αποκτήσω κι εξοχικό; Κι όμως απέκτησα! Μια παράγκα στην άκρη της θάλασσας. Εκεί περνούσα τα καλοκαίρια μου και τις Κυριακές του χειμώνα όταν κλείναμε το μαγαζί. Ζήσαμε ευτυχισμένα χρόνια σε αυτό το σπίτι! Κι εγώ κι η γυναίκα μου με τα παιδιά όταν ήταν μικρά!

(ΣΤΗΝΕΙ ΤΟ ΔΕΝΔΡΟ)

Τα κατάφερα! Έκανα κουράγιο και το έστησα το πούστικο! Πολύ μεγάλο δένδρο! Πώς Χώρεσε μέσα σε σπίτι; Ρε μπας και δεν ανήκε σε ιδιώτη; Ρε μπας κι ήταν δένδρο που είχε στολίζει κάποιος Τράπεζα; Αυτό ήταν! Το βρήκα ήταν δένδρο που είχε στολίζει κάποιος Τράπεζα. Μεγάλη Τράπεζα! Κεντρική! Πρέπει να το στερλώσω. Αυτό όμα φυσήξει κάττιο αεράκι θα σωριαστεί φαρδύ πλάτυ κάτω

στην άσφαλτο! Πρέπει να στερλώσω την βάση του με κάρτι βαρύ. Κάτι που να το σταθεροποιήσει για πάντο! Βρήκα με τι θα το στερλώσω...

(Αρχίζει την σακούλα με τις ψηπιέρες και την γυρίζει ανάποδα. Οι ψηπιέρες πέφτουν στο δρόμο με πάταγο)

Με τις ψηπιέρες θα το στηρίξω, θα τις σωριάσω όλες εδώ στην βάση του Ακούνητο θα το κάνω! Αντισεισμικό!

(Αρχίζει και σωριάζει τις ψηπιέρες γύρω από την βάση του δένδρου)

Δεν θα τις κρεμάσω στα κλαδιά του! Δεν θα αντέχανε άλλωστε. Αυτές οι ψηπιέρες είναι βαριές, ασηκύτες. Γραμμή μαζινό, θα το κάνω! Ακούνητο! Σταθερό! Τίποτα δεν θα μπορέσει να το σωριάσει κάτω! Και τυφώνας να φυσήξει αυτό θα μείνει ακλόνητο στην θέση του!

(Έχει τοποθετήσει τις ψηπιέρες γύρω από την βάση)

Ουφ, μου βγήκε η πίστη ανάποδα, αλλά τα κατάφερα! Δεν υπάρχει βέβαια η γνωστή φάνη με τα ζώα, τον Χριστό, την Παναγία, τους μάγους και τον Ιωσήφ... αλλά και οι ψηπιέρες καλές είναι! Κι αν με ρωτήσει κάνας παράξενος πού είναι η φάνη; Θα του πω ότι για πρακτικούς λόγους έβαλα τις ψηπιέρες, οι φάνες είναι χάρτινες; Δεν έχουν βάρος, δεν βοηθάνε σε τίποτα! Τώρα πρέπει να αδειάσω και τις άλλες σακούλες και να αρχίσω να στολίζω...

(Αδειάζει την σακούλα με τα παιχνίδια)

Όμορφα, πολύχρωμα παιχνίδια! Από μακριά δεν θα φαίνονται ότι είναι σπασμένα... Γι' αυτό θα τα βάλω στα πάνω κλαδιά, μακριά από το έδαφος. Να μην φαίνονται σπασμένα. (Πάνει την σακούλα με τα ρούχα. Γεμίζει ο τόπος τσαλακωμένα ρούχα) Τα ρούχα θα τα απλώσω στα

κάτω κλαδιά. Η μπουγάδα των νεκρών! Αχαχαχαχα! Θα φαίνεται πολύ γιορτινή! Οι άνθρωποι όταν ζουν τους αρέσει να φοράνε ζωηρά ρούχα! Τα κάτω κλαδιά θα τα τυλίξω με αυτά τα ρούχα κι ύστερα θα κάτω κατάχαμα, εδώ στην άσφαλτο, να χαρώ κι ενώ τα χρώματα και τις αναμνήσεις από αναπημένα χρώματα που σβήσανε και πάνε...

(Γιαίνει την μαύρη σακούλα με τα σεβίτσια και τις φωτογραφίες. Τα αδειάζει στον δρόμο πάνω στα ρούχα) Αι στο διάβολο, τα περισσότερα σπιάσανε, σαν να μην θέλουν να τα στολίσω. Και να μην σπιάγανε πώς θα τα κρεμούσα όλα αυτά; Τα σπασμένα θα τα σωριάσω όλα πάνω στις ψητιέρες. Έτσι κι αλλιώς θέλω να σταθεροποιήσω την βάση ακόμα πιο πολύ. Τα δίκιτα, τα ολόκληρα, τα αράγιστα θα τα σφηνώσω στα κλαδιά. Όσο για τις φωτογραφίες με τα γλέντια και τις εκδρομές θα τις κερφιστώσω πάνω στα ρούχα των νεκρών. Πράγματα ξεχασμένα μαζί με τους ανθρώπους που τα ζήσανε, διψώντας για λίγη χαρά...

(Στέκει και παρατηρεί το δένδρο από μακριά)

Μα τι λέω ο ηλίθιος; Πώς θα σκαφαλώσω εκεί πάνω; Δεν θα κρατήσουν τα κλαδιά. Θα σπιάσουν και θα σωριαστούν κάτω! Πρέπει να βρω μια σκάλα! Άντε να βρεις σκάλα μέσα στα άγια χαράματα! Πού τέτοια χαρά... Κοίτα να δεις που ίδρωσα από την προσπάθεια. Λες να έχω πυρετό; Και σε λίγο να με πιάσουν ρίγη; Δεν έφαγα το μεσημέρι. Δεν πρόλαβα το συσσίτιο... με όλα αυτά που πήγα και μάζεψα. Τζάμπα να έκανα τόσο κόπο! Μου βγήκε η πίστη ανάποδα μέχρι να το στήσω και να τα αποτελέσω. Δώρο δώρονι! Τζίφος! Μια τρύπα στο νερό! Και στην ζωή τα ίδια έπασαι! Κόπιοι, ανωνίες, άγχος, ξενύχτια! Μια ζωή με την ψυχή στο στόμα μέχρι να κατορθώσω να τα βάλω όλα σε μια σειρά. Μέχρι να φτάσω στο σημείο να τω τέρμα! Ηρεμία τώρα! Όλα είναι στην θέση

τους, δεν έχω να φοβάμαι το αύριο, τους δικούς μου τους έχω εξασφαλίσει όλους. Ό,τι ήταν να γίνει, έγινε! Πάει τελειώσει! Τέρμα το κυνηγητό και η τρομάρα! Όλα βρήκανε τον δρόμο τους. Καιρός να ξεκουραστούν κι εγώ. Καιρός να ηρεμήσω λίγο και να αρχίσω να ετοιμάζομαι για την σύνταξη... Δεν έννα, βέβαια, αυτό που μου είχαν υποσχεθεί ότι θα γίνω... Αλλά από την άλλη πάλι, όσα κατόρθωσα να κάνω από το τίποτα δεν ήταν και λίγα.

Και στίτι στην πόλη απέκτησα, και στίτι στην εξοχή, και κάποιο αυτοκινητάκι αγόρασα για να ηγαινοέρχομαι! Και τα παιδιά μου τα σπουδάσα! Τακτοποιήθηκαν! Με λίγα λόγια τακτοποιήθηκαν χωρίς μεγάλες αβαρίες. Οι δουλειές ηγαιάνανε μια χαρά! Σε λίγο θα έφτανα και στην σύνταξη... Και τότε τα προβλήματα μου θα είχαν τελειώσει δια παντός. Αλλά μας έτυχε η μεγάλη αρρώστια και ο θάνατος της γυναικας μου. Από κει άρχισε η αντίτροφη μέτρηση... Από κει άρχισε η καθηφόρα. Όλα πήγανε πίσω και ήρθανε τα πάνω κάτω. Όσες οικονομίες είχαμε στις Τράπεζες, για μια ώρα ανάγκης, πήγανε στα νοσοκομεία και τους γιατρούς. Με λίγα λόγια μείναμε «ταπί»! Με την αρρώστια της γυναικας μου άρχισε το ξήλωμα! Για να τα φέρω βόλτα, κάποια στιγμή, αναγκάστηκα να πουλήσω και το εξοχικό!

Τότε στενοχωρήθηκα πολύ, αλλά όταν είδα αργότερα πώς εξελίχτηκαν τα πράγματα είπα «Δόξα τον Θεό απαλλάχτηκα από το κωλόσπιτο, όσο ήταν καιρός». Στενοχωρήθηκα βέβαια που δεν θα έβλεπτα την θάλασσα, γιατί η παρτάκα, που είχαμε φτιάξει ενώ και η γυναικία μου, ήταν ακριβώς πλάι στο κύμα! Η γυναικία μου με έβλεπε που στενοχωριόμουν και μου έλεγε να κοιτάω και να φροντίζω τον εαυτό μου! «Δεν πρέπει», μου έλεγε «τέσσερα παλιοντουβάρια με

πόρτες και παράθυρα να γίνουν ο τόφος σου!» Αυτή το είχε καταλάβει ότι δεν θα ζούσε και δεν ήθελε να πουλήσουμε το εξοχικό και τα λεφτά που θα πάρουμε να τα ξοδέψουμε για τις θεραπείες της. Ήξερε πως όλες αυτές οι θεραπείες δεν θα βγάζανε πουθενά και δεν ήθελε να ξοδεύουμε τζάμπα τόσα λεφτά...

Το είχε καταλάβει, ότι από ένα σημείο κι ύστερα, δεν έχει καμία ελπίδα... Σ'α τελευταία της μου έλεγε να καθίσω δίπλα της, στο κρεβάτι και μου μιλούσε με τις ώρες. «Μην στενοχωριέσαι για μένα» μου έλεγε, «ήταν γραφτό! Θα τελειώνουν οι πόνοι και η αγωνία! Κοίτα πώς μου έχουνε κάνει τα χέρια από τους ορούς. Δεν βρίσκουνε πια φλέβα. Στάσανε όλες! Θα μου βάλουνε σύριγγα στον λαιμό, εδώ στην αριστερά. Καλύτερα, να σου πω, γιατί δεν θα μου κομματιάσουνε άλλο τα χέρια! Μην στενοχωριέσαι» μου έλεγε, «εμείς ζήσαμε ωραία! Βρεθήκαμε, αγαπηθήκαμε, κάναμε οικογένεια, κάναμε παιδιά. Βάλαμε στόχο να τα εξασφαλίσουμε. Κάναμε στίβια, δημιουργήσαμε δουλειές! Μας βοήθησε κι ο Θεός! Κοιμηθήκαμε μέσα από άγρια νερά και φτάσαμε στην αντίπερα όχθη πανέτοιμοι και νικητές, έτοιμοι να ζήσουμε ευτυχισμένα νηπιαστιά! Από δω και κάτω είμαστε στα χέρια του Θεού! Μόνον αυτός θα αποφασίζει για μας κι όχι οι Τράπεζες και οι εφορίες. Μπορεί να μην γίνανε πλούσιοι! Μπορεί να μην μας έμαθε κανείς άλλος εκτός από τους δικούς μας ανθρώπους, μπορεί να μην εξαρτάται η τύχη και η πορεία άλλων ανθρώπων από μας, δεν έχει σημασία. Δεν έχει σημασία! Αυτά όλα είναι κουραστικά πράγματα. Κουραστικά πράγματα... Σημασία έχει ότι βάλανε στόχο! Ότι αγαπηθήκαμε, ότι σεβαστήκαμε ο ένας τον άλλον, ότι πονέσαμε ο ένας τον άλλον και ότι από το μηδέν φτιάξαμε πράγματα! Και ότι κρατήσαμε την συνέχεια χωρίς να βγάψουμε κανένα! Παρά μόνο τον εαυτό μας.

Ήμασταν όμως νερά κόκαλα και τα καταφέραμε. Φτάσαμε στο τέρμα, σε πέτσιμα όλων όσων μας κυνηγούσαν και μας κατατρέχανε!» Αυτά μου έλεγε η γυναίκα μου όλες εκείνες τις τελευταίες ώρες! Εγώ τότε δεν καταλάβαινα τι είδους Θεός ήταν αυτός που μας έστειλε μια τέτοια αρρώστια και δεν μας άφησε να ζήσουμε ήρεμα και με γαλήνη τα υπόλοιπα χρόνια μας. (Γυρίζει προς το δένδρο) Θα το ρίξω κάτω το ναυμημένο! Θα το ξαπλώσω στην γη! Δεν μπορώ να το στολίσω, είναι πολύ ψηλό. Θα το ρίξω κάτω κι αν οπτάσει έσπασε. Μόνο ξαπλωμένο μπορώ να το φέρω βόλτα. (Το στρώχνει και το σπριάζει κάτω με πάταγο) Πολύ ωραία! Ξάπλωσε ο γίγαντας! (Γυρίζει γύρω του) Από πού να αρχίσεις και πού να τελειώσεις; Πέντε μέτρα φοφίμι! Είπαμε στα κάτω κλαδιά θα ατλάσουμε την μπουγάδα με τα ρούχα. Μην φοηξεί κανένας αέρας και το πάρει και φύγει. Μετά θα κρεμάσω τα σεβίτσια. Θα τα κρεμάσω; Ένας λόγος είναι αυτός! Πώς θα τα κρεμάσω; Θα κοιτάξω να τα σφηνώσω όπως όπως ανέμεσα στα κλαδιά. Θα τα σφηνώσω όπως όπως και αν πέσουν έπεσαν... Δεν θα κάτσω να σκάσω. Τα παιγνίδια θα τα ατλώσω παντού, σε όλο το μήκος. Πολύχρωμα παιγνίδια, θα τα κρεμάσω σαν σκουλαρικήα, παντού. Να του δώσουν λίγο Χρώμα και χαρά! Γιατί τόσες μέρες στημένο πήγε και ξεράθηκε. Κιτρίνισε κι έγινε σαν εφιάλτης... Θα σου το κάνω ενώ κούκλα! Φωτάκια δυοτυχώς δεν έχω... Δεν βρήκα φωτάκια στα σκουπιδιά. Και να είχα βρει, πού θα εύρισκα ρεύμα να τα ανάψω; Δεν έχω ρεύμα εδώ στην μέση του δρόμου... Δεν πειράζει, μόλις πέσει η νύχτα θα πέφτει κι αυτό για ύπνο, θα σιωπά. Θα δείχνει το μεγαλείο του με το φως της ημέρας. Και αυτό είναι αρκετό! Φτάνει!

Εν τω μεταξύ η νύχτα προχωράει και το κρύο γίνεται πιο

Δυνατό! Πρέπει να αρχίσω να το στολίζω, δεν γίνεται, σε λίγο τα χέρια μου θα παγώσουν εντελώς. Λοιπόν, έχουμε και λέμε, από πού να αρχίσω; Από την αρχή πρέπει να αρχίσω. Τι θα του βάλουμε στην κορυφή; Αστέρια δεν βρήκα πουθενά! Δεν του ταιριάζει άλλωστε. Τι αστέρια και μαλακίες μέσα σε τόσο δυστυχία; Για αστέρια είμαστε, αυτά περάσανε... Εδώ αυτοί μας προγράμμανε! Μας έχουνε καταδικάσει σε θάνατο! Μια ωραία πρώια ξυπνήσαμε κι ακούσαμε ότι χρωστάμε. Ποιοι χρωστάμε; Πού χρωστάμε; «Όσοι δεν είναι εκατομμυριούχοι, χρωστάνει!» ακούσαμε από τις τηλεοράσεις... Σινά, ρε παιδιά, πώς χρωστάμε αφού όλα τα έχουμε ξεχρεώσει; «Χρωστάτε!» μας είπαν «και μην ρωτάτε παραπέρα!» Κι ύστερα αρχίσαμε να έρχονται τα ραβασάκια από την εφορία! Γέμισε το σπίτι χαριτιά. Και τούτο και το 'να και το άλλο... Αφού δεν χρωστούσαμε, πώς ξαφνικά βρεθήκαμε να χρωστάμε; Σινά ρε παιδιά, πώς θα τα πληρώσουμε όλα αυτά; Δεν έχουμε να τα πληρώσουμε και να οι εισφορές, και να τα χαράτσια, και να οι φόροι. Ξαφνικά μας πνίξαν τα χρέη. «Αν δεν έχετε να πληρώσετε θα σας πάρουμε τις καταθέσεις που έχετε στην Τράπεζα!» Κάτι λιγα δηλαδή, κάτι ελάχιστα που είχαμε μαζέψει για μια ώρα ανάγκη! Κι ορμήξανε και αδειάσανε τους λογαριασμούς, και μείωσανε τους μισθούς, και μείωσανε τις συντάξεις. Και αρχίσανε τους τηλεστηριασμούς όταν ο κόμπος έφτασε στο χτένι! Ξεπιάστρεμα, δηλαδή, αφανισμός! Τα αντίθετα δηλαδή από ό,τι μας λέγανε τόσα χρόνια! Όλα σωρός, ρημάδιό και ο σώζων εαυτόν σωθήτω! Και αρχίσανε οι άνθρωποι να πέφτουνε από τα μπαλκόνια πάνω στην απελπισία τους. Και ρημάξανε σιγά σιγά τα πάντρη! Κάτι σαν πόλεμος... Μόνον που αυτή την φορά δεν ήξερες ποιος ήταν ο εχθρός! Αυτός που πρώτα ήταν σύμμαχος και σου χαμογελούσε, και σου χτυπούσε φιλικά την πλάτη, έγινε δανειστής κι ύστερα σιγά σιγά έγινε τοκογλύφος!

Τι κάναμε ρε παιδιά; Ποιο είναι το κριμα μας και μας ριζατε στην φτώχεια να μας ξεπαστρέψετε μια ώρα αρχύτερα; Πόλεμο έχουμε; Πότε κηρύχθηκε πόλεμος και δεν το πήραμε είδηση; Δεν ακούσαμε ντουφεκιά! Δεν είδαμε τα «στούκια» να μας βομβαρδίζουν, δεν έγινε απαγόρευση κυκλοφορίας, δεν γίνανε συλλήψεις, εκτελέσεις και βασανιστήρια! Κανείς δεν απάντησε σ' αυτά... Μας σφήσαμε να το καταλάβουμε μόνοι μας! Έπρεπε να τα ξεχάσουμε τα παλιά με τις εκστρατείες, τα στρατόπεδα συγκεντρώσεως και τις εκτελέσεις μπροστά από τους άοπλους τοίχους. Όλα αυτά κοστίζουν, δεν ήτανε καλό μας ήτανε πόλεμος μεταμοντέρνος, δεν είχε σφαίρες και οβίδες! Τώρα θα σε σφάζανε με το χαρτί... Θα σε τελειώνανε με αποφάσεις και συμφωνίες... Αφού έφτασε να βλέπουμε τον ταχυδρόμο σαν τον χάρο. Πέρασε ο χάρος το πρώι; Τι χαρτί άφησε στο γραμματοκιβώτιο; Γέμισε το σπίτι καταδικαστικές αποφάσεις στα καλά του καθουμένου. Τώρα δεν είχε χιόνια και χαρράκωματα, τα πεδία των μαχών μεταφέρθηκαν στις κουζίνες, τις κρεβατοκάμαρες, τα σαλόνια και τα μπαλκόνια.

Δεν κάνω προπαγάνδα! Πράγματα που έχω ζήσει λέω. Έτσι κατέληξα στον δρόμο, μέσα στο κρύο, να προσπαθώ να στηλώ ένα δένδρο κι εγώ, για να γιορτάσω και να τιμήσω τα Χριστούγεννα! Γι' αυτό δεν θα βάλω στην κορυφή του ένα αστέρι, μήτε μια ψηπιέρα, μήτε κάποιο ρούχο, ούτε ένα σπασμένο πιάτο, μήτε ένα παιδικό παιχνίδι χαλασμένο... Το τρύπιο μου παπούτσι θα βάλω και ας ξεπαγιάσει το ποδάρι μου! Θα το βάλω εκεί πάνω στην κορυφή με την τρύπια σόλα του σαν μούντζα, να τους κοπεί και να τους μουντζώνει μέρα νύχτα! Να μουντζώνει τα έργα τους, τις σκέψεις τους, τις μουσικές τους, τις τέχνες τους,

τα αυτοκίνητα, τα σπιτικά τους, τις γιορτές, τα καφέ τους πλάι στα ποτάμια και τα πανεπιστήμιά τους. Όλα αυτά που φαίνονται λαχταριστά πίσω από τις βιτρίνες τους μυρίζουν αίμα και σάρκες, μυρίζουν θάνατο και αρπαγή, όπως και τα στρατόπεδά τους! Να ζήσουν να τα χαίρονται!

Πόσο δίκιο είχε ο Θεός που πήρε την γυναικία μου κοντά του και δεν έζησε να δει την καινούργια καταστροφή που μας ετοιμάζανε από την αρχή, τότε, δηλαδή, που μας βάρανε μέσα στο παινιδοί τους για τα καλά. *(Βγάζει το παπούτσι του και το βάζει στην κορυφή του δένδρου)* Με το τρίπτιο μου παπούτσι έκανα μια καλή αρχή... Τώρα πρέπει σιγά σιγά να αρχίσω και να στολίζω τούτο το φοβίμι που κείται μπροστά μου. Το κρύο δυναμώνει, σε λίγο θα χιονίσει. Αν δεν κουνηθώ οι κλειδώσεις μου θα παγώσουν. Ο πανετός θα φτάσει στην καρδιά μου και αυτή θα σταματήσει! Πόσα να αντέξει κι αυτή η έρμη η καρδιά μου; Δεν βρίσκω όμως το κουράνιο ν' αρχίσω το στολισμό, αν και πιστεύω ότι αυτή η δραστηριότητα θα με σώσει! Όλες οι ελπίδες μου έχουν ήδη παγώσει... Κι όμως, αν θέλω να με βρει ένα ακόμα πρώινό με τα μάτια ανοιχτά, πρέπει ν' αρχίσω το στολισμό! *(Επιθεωρεί το πεσμένο δένδρο)*

Θα τα πετάξω όλα πάνω του φύρδη μίγδην... Ό,τι κρατήσουν τα κλαδιά, κρατήσανε, τα άλλα ας πέσουν κάτω. Πρώτα θα σκορπίσω τα ρούχα μέσα στα κλαδιά. Από την βάση ως την κορυφή. Δεν μπορεί κάποιιο ρούχο θα βρει την θέση του να σκαλώσει... *(Μαζεύει και σκορπίζει τα ρούχα πάνω στα κλαδιά)* Όμορφα ρούχα, ευτυχιωμένες στιγμές... Ρούχα που φορέθηκαν στα πρώτα ραντεβού... Ρούχα που φορέθηκαν για περιπάτους... Ρούχα που φορέθηκαν σε γιορτές... Ρούχα καθημερινά... όμορφα και ζεστά για τα κρύα του χειμώνα. Ρούχα συμμαζεμένα για

Χώρους εργασίας... Ρούχα αγαπημένων ανθρώπων... που αρρώστησαν και φύγανε νωρίς! Δεν μπορεί κάποιιο από όλα αυτά θα σκαλώσει στα κλαδιά. Κάποιο θα θελήσει να υψωθεί σαν σημαία μέσα στον αέρα για να συνεχίσει έτσι κρεμασμένο την ζωή του. *(Πιάνει και σκορπίζει πάνω στο δένδρο τα κακοπαθημένα παινιδοί)* Καιρός να αρχίσω να σκορπιάω πάνω στο δένδρο μου τα παινιδοί των παιδιών, αυτοκινητάκια, κούκλες, σπιτάκια, μπτάλες, στραπιωτάκια. Όλο και κάποιο θα βρεθεί να κρατηθεί και να σκαλώσει μέσα στις μασχάλες των κλαδιών! Οι ψυχές των παιδιών θα κάνουν χαρά όταν υψώσω το δένδρο και δούνε τα παινιδοί τους κρεμασμένα να τα πηγαυνοφέρνει πέρα δώθε ο αέρας της νύχτας!

(Αρχίζει και σκορπίζει πάνω στο δένδρο τα σερβίτσια)

Τελείωσα με τα παιδιά! Τώρα θα αρχίσω με τους μεγάλους... Θα στολίσω το δένδρο μου με τα σερβίτσια, τα πιατικά, τα ποτήρια, τα μαχαροπηήρινα που βρήκα πεταμένα μέσα στα σκουπίδια! Το ξέρω, αυτά είναι βαριά, όταν στήσω το δένδρο θα πέσουν κάτω και θα σπάσουν! Κοιμήτσια και θρύψαλα θα γίνουν! Δεν πειράζει όμως θα στολίσουν τον δρόμο γύρω από το δέντρο! Οι φωτογραφίες όμως, που είναι από χαρή, θα μπλεχτούν στην βλάστηση και θα μείνουν πάνω του. Να τις κτηρινίσει κι άλλο ο καιρός... Να τις μουσκέψει η βροχή, να τις σκορπίσει στα πέτρατα του κόσμου ο άνεμος και οι μπόρες. *(Έχει τελειώσει με τον στολισμό)* Τελείωσα! Έτοιμο να μπει στο φούρνο να ψηθεί τούτο το μεγάλο ψάρι! *(Γελά)* Άχαχαχαχα... άχαχαχαχα...

Πολλοί είπαν ότι το φταίξιμο ήταν όλο δικό μας! Πολλοί είπαν ότι ήμασταν πολύ πρόθυμοι να πέσουμε στην παγίδα τους... Πολλοί είπαν ότι τους ακολουθήσαμε χωρίς να σκεφτούμε τίποτα άλλο παρεκτός το τομάρι μας! Δεν

έχουν δικιοί! Όταν τέλειωσε ο τελευταίος πόλεμος το μόνο που θέλαμε ήταν να ζήσουμε μια ήρεμη και ευτυχισμένη ζωή, επιτέλους! Είχε μαυρίσει το μάτι μας από τους πρόωπους θανάτους, τις εκτελέσεις, τους βομβαρδισμούς, τις αρρώστιες, τους βασανισμούς και τις αιχμαλωσίες... Γι' αυτό χάσαμε το δόλωμα με το ανκίστρι τους τόσο εύκολα! Η ψυχή μας διψούσε για μια ήρεμη, απλή και ευτυχισμένη ζωή! Αρκετό αίμα είχε χυθεί, αρκετοί άνθρωποι είχαν χαθεί πάνω στα νιάτα τους! Η οδύνη και ο πόνος είχε περυσσέψει. Γι' αυτό πέρασε με τα μούτρα πάνω στην καινούργια τους ειρήνη! Μας γεμίσανε υποσχέσεις, κάναμε όνειρα! Και αρχίσαμε να φτιάχνουμε τις ζωές μας από την αρχή, πιστεύοντας ότι αυτήν την φορά θα γίνουμε κάπιοι και θα μας σεβαστούμε επιτέλους, ελπίζοντας ότι η αρχαία κατάρα που μας ήθελε πάντα αιώνια θύματα είχε τελειώσει και θα ζήσουμε επιτέλους ευτυχισμένα νηπατεία με νύφες και με εγγόνια! Και όλα αυτά βιαστικά! Πολύ βιαστικά! Να μην προλάβουμε να καταλάβουμε τι είναι αυτό που ζούμε! Όνειρο ή εφιάλτης, τελικά!

Δεν είχαμε ανοίξει τις πόρτες του παραδείσου, όπως διαφημίζανε, σε ένα ναρκοπείο μας είχανε σπρώξει! Η μια ανάγκη πάνω στην άλλη... Με κομμένη την ανάσα για να προλάβουμε και να τα φέρουμε όλα βόλτα! Αφθονη τροφή αλλά πειραγμένη! Απομονωμένοι από τον κόσμο, με θέα μονάχα την αυλή του σπιτιού μας. Έξω από τον φράκτη κυκλοφορούσε ό θάνατος και κτυπούσε στο δόξα πατρι... Όλα χρονομετρημένα! Από την πρώτη στιγμή ως την τελευταία. Όλα χρονομετρημένα στην θέση και στην ώρα τους! Και ο θάνατος σου, η ζωή μου... Λίγο να καθυστερούσες, λίγο να μην ζύνιζες καλά τα πράγματα η ζωή σε άφηνε στην άκρη κι άλλος πιο ικανός και αδιότακτος

είχε πάρει την θέση σου! Μέσα σ' αυτό τον χαλασμό και την τρομάρα, αυτό που ένιωθες, αυτό που καταλάβαινες, δεν μπορούσες να το κάνεις σκέψη. Στα τυφλά βαδίζαμε! Με στόχο να ξεφλησουμε τα γραμμάτια που είχαμε φορτωθεί και να φτάσουμε επιτέλους στην σύνταξη... για να ζήσουμε λιγάκι ελεύθεροι! Αποτέλεσμα; Πέντε χρόνια πριν την σύνταξη να με απολύσουνει! Με πετάζανε στον δρόμο να κοιμάμαι στα παγκάκια και να ψάχνω στα σκουπίδια για να φάω κάτι...

Άντε τώρα να βρω το κουράγιο να στήσω όρθιο τούτο το φοβίμι για να νιορτάσω τα Χριστούγεννα! (Δείχνει το πεσμένο δένδρο) Μια τελευταία προσπάθεια όμως δεν βιάζεται! (Προσπαθεί να σηκώσει το δένδρο) Δεν γίνεται! Αυτό ζυγίζει δέκα τόνους! Δεν γίνεται! Έχω περάσει πολύ... (Προσπαθεί να σηκώσει το δένδρο) Λίγο ακόμη! Τίποτα, αυτό δεν κουνιέται με τίποτα! Κήτος! Βουνό! (Το παρατάει κάτω) Δεν γινότανε να μην ακολουθήσεις τον δρόμο τους! Τότε όλοι αυτόν ακολουθούσανει! Ήταν ο μόνος δρόμος για λίγη χαρά και ευτυχία. Πού να το φανταστούμε ότι θα ζυπνούσαμε μία ωραία τρωία κι αυτοί θα 'ρχονταν και θα τα παίρνανε όλα πίσω. Αυτό δεν μπορούσαμε να το φανταστούμε! Τους είχαμε εμπιστοσύνη! Δεν μπορούσε να περάσει από το μυαλό μας ότι θα μας φερθούν σαν τα μωσχάρια που όλη μέρα κι όλη τρωία τα τρέφουν πίσω από τον φράχτη και ένα τρωί τα βάζουνε σε φορηγά και τα οδηγούνε στα σφαγεία... Στην αρχή δεν μπορούσαμε να καταλάβουμε το λάθος μας! Είχαμε ακολουθήσει πιστά τις οδηγίες τους! Ό,τι μας λέγανε από τις εφημερίδες, τα ραδιόφωνα και τις τηλεοράσεις, το κάναμε! Δουλειά από το τρωί ως το βράδυ! Απομόνωση στους τέσσερις τοίχους του σπιτιού! Ανταγωνισμός! Σχεδόν αυτοθυσία

για να αποκτήσουμε το καλύτερο και να ευτυχήσουμε! Να αγοράσουμε πράγματα, να κρίσουμε σπτήρα, να βολευτούμε! Να τακτοποιηθούμε! Κι όλα αυτά σε μια ζωή! Όλα αυτά σε μια ζωή! Ούτε παρανομίες, ούτε παραλυσίες, ούτε σπαστάδες! Οικονομία κι όλη μέρα τρέξιμο! Πού είχαμε κάνει λάθος; Έσπασα το κεφάλι μου και δεν μπορούσα να καταλάβω. *(Δίνει δυο τρεις κλωτσιές στο δένδρο)*

Όταν πέρασε όμως λίγος χρόνος αναγκάστηκε να καταλάβω! Αυτοί οι κύριοι μας είχανε ξεγυραμένους από την αρχή! Δεν πιστεύανε ότι θα κάναμε το σκοτό μας παξιμάδι και θα φτάναμε στο τέρμα! Πιστεύανε ότι στην μέση του δρόμου θα λυγίσουμε, θα σακατευτούμε, με λίγα λόγια θα γίνουμε σκόνη! Εμείς όμως ήμασταν νερά κόκαλα, αντέξαμε! Προσέξαμε και μισοσακατεμένοι από τις αρρώστιες φτάσαμε στο τέρμα! ΠΕΡΙΣΣΕΨΑΜΕ! Περισέψαμε και τους ρίξαμε έξω το πρόγραμμα! Περισέψαμε, δηλαδή επιζήσησαμε! Σπουδάσαμε τα παιδιά μας! Γέμισαν οι πλατείες νεοαίαι! Κρίσαμε σπτήρα! Αγοράσαμε αυτοκίνητα! Ξεχρέωναμε και κόντευε η ώρα να πάρουμε και την σύνταξη! Περισέψαμε! Αυτό ήταν το λάθος μας! Έπρεπε να είχαμε πείσει στην μέση του δρόμου! Σε άλλες εποχές γινότανε πόνεμος και αφήναμε τα κόκαλά μας στα πεδία των μαχών, μέσα στα χιόνια και τα άγρια βουνά!

Σήμερα φτάσαμε στο τέρμα και είχαμε την γνώμη ότι είχαμε τακτοποιηθεί και εξασφαλιστεί. Κι όρι ήμασταν πάλιν μόνον στα χέρια του Θεού! Γι' αυτό πέρασε πάνω μας με τις φορολογίες και τα χαράτσια. Γι' αυτό ξηλώσανε τα συστήματα υγείας και κλείσανε νοσοκομεία. Γι' αυτό άφησαν τα σχολεία να μαραζώνουν. Τους μισούς από μας θέλουνε να τους αφανίσουνε! Αυτό ΓΙΝΕΤΑΙ! Κτυπάνε με άσφαιρα πυρά που σκοτώνουνε... Ο,τι φτιάξαμε με χιλίους

δυο κόπους και ιδρώτα όλα αυτά τα χρόνια, τα παίρνουν πίσω και μας αφήνουν έρημους και γυμνούς στην μέση του δρόμου να μας ποκανίσουν οι αρρώστιες, η πείνα, η στενοχώρια, το κρύο και το αιδί. Πολλοί δεν το αντέξανε και πέρασαν από τα μπακόνια τους μια ώρα αρχύτερα! Άλλοι όμως είχανε να το περπατήσουνε μέχρι τέλους αυτού το μαρτύριο. Οι άνθρωποι του είδους μου πιστεύαμε ότι κάτι θα γίνει πριν το τέλος και τα πράγματα θα γυρίσουν πίσω... Το πράγμα όμως δεν γυρίζει πίσω! Τίποτα δεν γυρίζει πίσω. Ο θάνατός μας έχει δρομολογηθεί...

(Κάθεται στην μέση του δρόμου μπροστά από το δένδρο)

Ο,τι είχε κατορθώσει ο άνθρωπος τόσα χρόνια τα σβήσανε με μια μονοκοντυλιά! Τζάμπα οι θυσίες και οι αγώνες! Τζάμπα τόσο αίμα, τόσα θύματα, τόσο ήρωες! Τίποτα δεν ΚΑΤΑΚΤΗΘΗΚΕ! Ένα ωραίο πρωί τα καταργήσανε όλα! Τα ξεθεμελιώσανε! Χωρίς να σεβαστούνε τους ανθρώπους και τις ζωές τους... Κι εγώ ο μαλάκας θέλω να στολίσω ένα δένδρο και να γιορτάσω τα Χριστούγεννα... *(Γεμάγεται απάνω κι αρχίζει να κλωτσά το δένδρο)* Άι στο διάβολο πε παλιοκουφάρι. Άι στο διάβολο κι εσύ και τα Χριστούγεννά σου! Αν είχα πετρέλαιο θα έβαζα φωτιά να σε κάψω. Να φωτίσει η νύχτα! Να ζεσταθώ λιγάκι. Άι στο διάβολο! Πιστεύα στα λόγια τους και τις υποσχέσεις τους! Μου είχανε πει ότι θα 'ρθει η ώρα και η στιγμή που θα κάθωμαι μέσα στο ζεστό μου σπτήρι δίπλα στο στολισμένο δένδρο μας μαζί με τα παιδιά μου και την γυναίκα μου και θα γιορτάζουμε τα Χριστούγεννα, και θα μοιράζουμε τα δώρα! Οι έξυπνοι του κόσμου μου τα είπανε αυτά... κι εγώ ο αρχιμαλάκας τους πίστευα! Νόμιζα ότι είχαν γίνει προστάτες και συνεργάτες μου! Τέτοιος βλάκας! Τέτοιος βλάκας! Για άλλη μια φορά με πιάσανε κορόιδο. Αυτοί δήμιοι ήσανε και

δήμιοι θα παραμείνουν! Δεν αλλοιάζουνει! Ήθελα να στολίσω κι εγώ ένα δένδρο, όπως στολίξα τόσα χρόνια! Και να τα αποτελέσματα!

Άλλοι λένε ότι πρέπει να αγωνιστούμει! Πού να βρούμε την δύναμη να αγωνιστούμει; Έτσι που μας έχουνε κατανήσει... Ζωντανούς νεκρούς μας έχουν κατανήσει! Ένας άθλιος νέρος είμαι φορτωμένος βάσανα που δεν μπορεί να σύρει τα πόδια του, που εύχεται να έρθει να το πάρει ο θάνατος να τελειώσει το μαρτύριο. Μπορώ βέβαια να βρω ένα όπλο, να βγω έξω και να αρχίσω να κτυπάω στο μαχαλόνό όποιοι κατά τύχη βρεθεί μπροστά μου. Δεν θέλω όμως να φύγω έτσι! Δεν θέλω να νίνω θηρίο πριν κλείσω τα μάτια μου! Θέλω να παραμείνω και λίγο άνθρωπος ακόμα. Ας αγωνιστούμει οι νεώτεροι που είναι σπουδαγμένοι και ξέρουν περισσότερα. Ας αγωνιστούμει αυτοί που ακόμα έχουν όρεξη για ζωή! *(Γροντίζει, λυγίζει και τελικά ξαπλώνει κατάχαμα)* Βαριέμαι και νυστάζω. Ύπνος βαρύς και ανίκητος με τραβάει στα βάθη της θάλασσας! Τάφος μου θα γίνει ένα σκουριασμένο τάνκερ που βρίσκεται ακουμπισμένο στην άμμο του βυθού. *(Έχει ξαπλώσει κάτω, σηκώνει το χέρι και χαιρετάει κάποιους μακριά)* Και όσο για σας που τραβήξατε τις κουρτίνες πίσω από τα φωτεινά σας παράθυρα και βλέπατε όλην αυτήν την ώρα τι κάνω και πως προσπαθήσα να στολίσω το δένδρο, μην ανησυχείτε! Μην ανησυχείτε, έρχεται και η δική σας σειρά... Άντε καληνύχτα τώρα! Καληνύχτα...

(Έχει ξαπλώσει κάτω, δίπλα στο δένδρο. Αρχίζει και χιονίζει! Σε λίγο τον σκεπάζει το χιόνι. Ύστερα από λίγο αρχίζει και ΚΙΝΕΙΤΑΙ. Ανακάθεται πάνω στον δρόμο. Τινάζει από πάνω του το χιόνι και ψάχνεται)

Πώς; Πού είμαι; Τι έγινε; Πώς βρέθηκα ξαπλωμένος στην μέση του δρόμου μέσα στην παγωνιά; *(Ψάχνεται, ειδικά*

στο πίσω μέρος του κεφαλιού) Τι έγινε; Με κτυπήσανε... και με ληστέψανε; Μπα... Δεν νιώθω κανέναν πόνο. *(Ψάχνει τις τσέπες του)* Μπα... το πορτοφόλι μου είναι εδώ! Άρα δεν με ληστέψανε! Και πώς βρέθηκα εδώ στην μέση του δρόμου; Πρέπει να θυμηθώ... *(Σηκώνεται όρθιος)* Ρε συ... τι είναι αυτά που φοράω; Ποιος μου φόρεσε αυτήν την άθλια χλαίνη; Ποιος έριξε στους ώμους μου αυτό το χοντρό παλτό; Ποιος μου φόρεσε στο κεφάλι αυτό το βρωμερό καπέλο; Τι στο διάβολο έγινε;

(Βιάζει από πάνω του το καπέλο, το παλτό και την χλαίνη. Εμφανίζεται ένας περιποιημένος άνθρωπος με κοτούμι. Φτιάζνει τα μαλλιά του. Ψάχνεται.)

Εντάξει μια χαρά είμαι! Ναι, αλλά πώς βρέθηκα στην μέση του δρόμου; Πρέπει να θυμηθώ πού ήμουνα πριν βρεθώ ξαπλωμένος εδώ κάτω! Δούλευα! Αυτό ήταν, δούλευα στο γραφείο μου! Αυτό το θυμάμαι... κι είπα να φύγω από την ζέστη του γραφείου να βγω λίγο έξω για να πάρω λίγο αέρα και να ανανεωθώ. Μάλλον αυτό θα έκανα... και βγήκα χωρίς να πολυσκεφτώ, για μια μικρή βόλτα. Βγήκα να πάρω λίγο αέρα... και να ανανεωθώ... Η απότομη αλλαγή από την ζέστη στο κρύο... με έκανε φαίνεται να χάσω τις αισθήσεις μου και να σωριαστώ κάτω. Αυτός που με βρήκε και μου φόρεσε το παλτό, την χλαίνη και το καπέλο με έσωσε από βέβαιο θάνατο. Με κράτησε ζωντανό μέσα στο χιόνι... Κανέννας δστεγος θα ήταν... Αλλιώς θα είχε ειδοποιήσει κάποιον νοσοκομείο να έρθουν και να με μαζέψουν... Τέλος πάντων ακόμα κι έτσι του είμαι πολύ ευγνώμων!

Ό,τι και να σκέφτομαι, ό,τι και να λέω ακόμα δεν μπορώ να συνέλθω. Τι όνειρο ήταν αυτό που είδα! Εφιάλης σωστός! Φρίκη... Φαίνεται ότι αυτός που με έσωσε όλη αυτήν την ώρα γύριζε πάνω από το κεφάλι μου και μου έλεγε τον

τόνο του! Κάτι έκανε κιάλας την ώρα που μου μιλούσε... Α, ναι, προσπαθούσε να στολίσει ένα δένδρο... (Γυρίζει πίσω του και βιάζεται το δένδρο) Α, να και το δένδρο! Πού είναι το παπούτσι μου; Κάποιος μου έβγαλε το παπούτσι! Που στο διάβολο είναι το παπούτσι μου; (Ψάχνει ένα γύρω από το δένδρο, εντοπίζει το παπούτσι του περασμένο στην κορυφή του δένδρου) Τι θέλει το παπούτσι μου περασμένο στην κορυφή του δένδρου; Φαίνεται δεν είχε άστρο να βάλει κι έβαλε το παπούτσι μου! Του γυάλλισε! Δεν είχε ξαναδεί τέτοιο παπούτσι! Χειροποίητο! Αυτό δέγμα φιδιού! Φυσικό ήταν να του γυάλλισει... (Παίρνει το παπούτσι και το φορά) Πρέπει να το φορέσω θα παγώσω το πόδι μου αν δεν το φορέσω. (Το φορά και το πατάει)

Εντάξει, αυτό είναι το παπούτσι μου! Άρα δεν ήταν όνειρο ακριβώς. Υπήρξε αυτός ο άνθρωπος που με έσωσε! Αυτός ο άνθρωπος και η τύχη του ήταν και είναι το προσωπικό μου σικάχτρο σε όλη μου την ζωή! Ο,τι κατόρθωσα μέσα στην ζωή μου χάρις σε αυτόν το κατόρθωσα! Ο φόβος μου μήπως κατανηρώ σαν αυτόν με έσπρωξε να γίνω αυτό που έγινα! Τώρα εγώ και κάποιοι άλλοι σαν και του λόγου μου αποφασίζουμε για τις τύχες όλων μαζί! Τίποτα δεν μου χαρίστηκε μέσα στην ζωή! Με χίλιους κόπους και στερήσεις πήρα το χρίσμα! Με καθημερινή αυτοθυσία απέκτησα την όποια αξία μου! Πέρασα από χιλιάδες εξετάσεις, από χιλιάδες ταπεινώσεις, για να καταλήξω εδώ που κατέληξα. Για να γίνω ένας παντεπότης που ελέγχει και την παραμικρότερη λεπτομέρεια στις ζωές των άλλων, πέρασα πολλά, πάρα πολλά, και ξέχασα ακόμα περισσότερα...

Σε ό,τι είπτε είχε απόλυτο δίκιο. Τώρα στο τέλος που έχασε σχεδόν τα πάντα κατάλαβε επιτέλους την αλήθεια. Πολύ σωστά! ΠΕΡΙΣΣΕΥΕ... και με τον ένα ή τον άλλο τρόπο

πρέπει να λείψει. Άμα είχε προηγηθεί ένας πόλεμος τίποτα από όλα αυτά που γίνονται δεν θα είχαν γίνει. Ούτε βαριές φορολογίες, ούτε πλειστηριασμοί, ούτε αυτοκτονίες, ούτε πρόστιμα, ούτε συλλήψεις, ούτε φυλακίσεις. Άμα είχε προηγηθεί ένας πόλεμος θα είχαμε έρθει στα ίσα μαζί! Αλλά δυστυχώς δεν έγινε πόλεμος να καθαρίσει ο τόπος κι έτσι αναγκαστήκαμε να καταφύγουμε στα μέτρα που καταφύγαμε...

Όχι, δεν νιώθω καμία τύψη, όλοι αυτοί που χάθηκαν και χάνονται καθημερινά δεν είναι και κάτι το εξαιρετικό, απλοί άνθρωποι είναι, άνθρωποι του συρμού που όλα αυτά τα χρόνια δεν κοιτάζανε τίποτα άλλο παρεκτός μόνον τον εαυτό τους, αυτό που επιδιώζανε να κατακτήσουνε με όλη την δύναμη του νου και της ψυχής τους ήταν μια ήρεμη και ήσυχη ζωή, τα βασικά δηλαδή, τίποτα περισσότερο, τίποτα λυγότερο! Γι' αυτό τους βάλτην σαν υλικό, γι' αυτό τους βάλτην σαν αριθμούς, δεν είναι κάτι εξαιρετικό, δεν μας είναι απαραίτητοι. Αυτοί είναι χρήσιμοι μόνον για τον εαυτόλη τους και τίποτα άλλο... Αυτοί όλοι έπρεπε στην μέση του δρόμου να είχαν τελειώσει. Αλλά ήτανε νερά κόκαλα και προσέξανε, προσέξανε πάρα πολύ, έτσι φτάσαμε στην δυσάρεστη θέση οι περισσότεροι από δαύτους να φτάσουν στο τέρμα και να κόψουν το νήμα της σύταξης... Πληγήμυρισε ο τόπος ανήμπορους γέρους και σπουδαγμένους νεαρούς... Τι να τους κάνουμε όλους αυτούς, πού να τους βαλέψουμε; Δεν χωράνε!

«Υπάρχει βέβαια κι ένα θέμα ανθρωπιάς» θα μου πει κάποιος... Η ανθρωπιά για μας είναι αρρώστια... είναι γύμος για να κλείνουμε τα μάτια των ανθρώπων και να κάνουμε τα εγκλήματα μας με άνεση... Κατά την διάρκεια της πορείας μου αναγκάστηκα να ξεχάσω, να πολεμήσω

και να ξεγράψω τον εαυτό μου! Ήταν εμπόδιο και βάρος για την εξέλιξή μου! Έτσι κατόρθωσα κι έγινα μια δύναμη που νοιάζεται μόνον για τους αριθμούς! Μόνον το κέρδος και η ζημία με ενδιαφέρουν, τίποτα άλλο δεν με συγκινεί! Η σφραγή γίνεται μακριά από τα γραφεία μας, κάτω στον δρόμο, μέσα στα σπύρια και τα σαλόνια! Τα τζάμια στα παράθυρά μας είναι χοντρά κι έτσι δεν ακούμε τις κραυγές, τις ομιληγές και τα κλάματα των ανθρώπων που ακυρώνονται οι ζωές τους!

Το κακό βέβαια με την σημερινή κατάσταση είναι ότι αναγκαστήκαμε για πρώτη φορά να δείξουμε το πραγματικό μας πρόσωπο! Αλλά σίγουρα με τον καιρό θα ξεχαστεί κι αυτό, κάτι θα βρεθεί να ενθουσιαστούν πάλι και να ξεχάσουν την φρίκη που ζήσανε... Οι πρόθυμοι δημοσιογράφοι και τα μέσα ενημέρωσης θα βοηθήσουν πολύ σ' αυτό. Ξέρουν αυτοί πώς να ανακατεύουν τα μυαλά των ανθρώπων και να τυφλώνουν την σκέψη τους. Οι απλοί άνθρωποι που θέλουν την ησυχία τους έχουν πάρει διαζύγιο με την αλήθεια! Δεν την αντέχουν! Θέλουν να ελπίζουν αενάως και αρνούνται να ακούσουν τον θάνατο που τους κτυπά ήδη την πόρτα. Κάνουν σαν να μην καταλαβαίνουν! Προτιμούν να πηγαίνουν στον άλλο κόσμο έχοντας στα μάτια τους πεταλούδες...

Στην πορεία για την αποκατάσταση της τάξης θα με δείτε να γίνομαι μπλε... Θα με δείτε να γίνομαι πράσινος... Θα με δείτε να γίνομαι κόκκινος... αναλόγως ποιο χρώμα είναι της μόδας και πείθει περισσότερο... Οι ιδεολογίες είναι εποχή μας δεν έχουν σημασία, σημασία έχει να γνωρίζεις πώς λειτουργεί όλο αυτό και με τις αποφάσεις που παίρνεις να το κρατάς όρθιο και να του εξασφαλίζεις την συνέχεια... Είναι ένα ταχυδακτυλουργικό κόλπο της σκέψης που οι περισσότεροι ακολουθούν τα σχέδια σου και καταλαβαίνουν

αν έπραξαν σωστά ή όχι πάντα μετά την επιτυχία ή την αποτυχία, ποτέ πριν! Όπως καταλαβαίνετε οι πολυτιμότεροι άνθρωποι του κόσμου ήμαστε εμείς οι παντεπώτετες φρουροί... και ποτέ μα ποτέ δεν θα καταλήξουμε σαν τον άστεγο φίλο που με λυτήθηκε και με έσωσε. Αν αυτό συμβεί το παίγνιό θα έχει τελειώσει οριστικά. Το πράγμα δηλαδή σήμερα, εδώ που έχουν καταλήξει τα πράγματα, πτάει μόνο του. Δεν χρειάζεται να κάνεις και ιδιαίτερες προσπάθειες για να το κρατήσεις όρθιο... Αλλά αφήστε με να γυρίσω στο γραφείο μου. Βαρέθηκα να μιλάω άσκοπα μέσα στο σκοτάδι! Πρέπει να γυρίσω στο γραφείο μου να συνεχίσω την δουλειά μου! Ο παντεπώτης φρουρός... δεν είναι πολιτικός αντίπαλος, είναι ο αιώνιος αντίπαλος, είναι ο αιώνιος ταμίας. Αυτός που αποφαρίζει πού θα πάνε τα χρήματα, ποιος θα ζήσει δηλαδή και ποιος θα πεθάνει! Αλλά ευτυχώς για μας κανείς δεν έχει καταλάβει ακόμα τον ρόλο μας... Στοχοποιούν άλλους... ακίνδυνους και περαστικούς. Κι έτσι το έγκλημα και η σφαγή συνεχίζεται... και πτάει λέγοντας μέχρι την εξάερωση. Αφήστε με να γυρίσω στο γραφείο μου... να συνεχίσω την δουλειά μου, έχω να παιξω τον ρόλο του Θεού με τους αριθμούς, τις μελέτες και τις αποφάσεις μου!

-Τέλος-